

са біе, помисли че не оставаше друго освѣнь да са олови за оржжіето; но Менторъ го спрѣ, и рече тѣи на Идоменея:

„За коя ли причина прочее Докрянитѣ народъ преселенъ отъ Гръція, са съединява съ варваритѣ противъ Гърцитѣ? По коя причина толкози гръцки населенія на този брѣгъ цвѣтѣтъ безъ да иматъ нужда да правѣтъ войны както вий? О Идоменею, вий казвате че боговетѣ още не сж са насытили да ви преслѣдовать; и азъ вы казвамъ че тѣ още не сж свършили до сега да вы поучаватъ. Толкози бѣдствія които претърпѣхте още неможихъ да вы научѣтъ какво трѣба да струвате за да предваряте войната. Туй което вий сами разказвате за искренността на тѣзи варвары е доста за да ви докаже че вий можакхте да живѣете съ тѣхъ въ миръ; но голѣмството и гордостята докарватъ найопаснитѣ войны. Вий можакхте да имъ дадете заложницы и отъ тѣхъ да земете. Лесно ви бѣше да проводите съ тѣхнитѣ посланници нѣкои отъ вашитѣ главатары за да ги завеждѣтъ безбѣдно. Отъ подновяванъето на тѣзи война вий можакхте да ги укротите като имъ расправяхте че сж были нападижты по невѣднѣе на еключенія миръ. Трѣбаше да имъ предложите сичкитѣ оздравяванія, които тѣ быхъ поискали, и да положите найстрогы наказанія противъ тѣзи отъ вашитѣ подданници които быхъ престжпили тѣзи условія. Но що са случи подиръ туй подновяванъе на войната?

„Помислихъ, отговори Идоменей, че не можакхъ вече безъ унизяванъе да влѣзж въ преговоры съ тѣзи варвары, които са сбражъ бърже сичкы които можакхъ да посѣжтъ оржжіе, и които призоважъ на помощ сичкитѣ съсѣдни народы, на които ны направихъ подозрителны и умразны. Видѣ ми са слѣдователно за найздраво да залувижъ неожиданно нѣкои клисуры въ горитѣ, които не са пазяхъ добрѣ. Ный ги залувихмы лесно, и чрезъ туй ный са турихмы въ положеніе щото да истребимы варваритѣ. Азъ заповѣдахъ да са построижтъ тамъ кулы, отъ които нашитѣ войны бѣхъ въ състояніе да хвърлижтъ стрѣлы врѣху сѣкый непріятель който бы минжлъ отъ горитѣ въ нашето мѣсто, а ный можакхмы да нападамы на тѣхното, и да опустошавамы по вѣ-